

vonnis

IN NAAM VAN DE KONING

RECHTBANK LIMBURG

Burgerlijk recht

Zittingsplaats Roermond

Zaaknummer: 4076575 CV EXPL 15-4175

Vonnis van de kantonrechter van 23 december 2015,

in de zaak van:

[REDACTED]
wonend te [REDACTED]

eiser in conventie, gedaagde in (voorwaardelijke) reconventie,
gemachtigden mr. H.J. van Deventer en mr. E.M.Y. Sørensen,
tegen:

[REDACTED]
statutair gevestigd te [REDACTED] en aldaar kantoorhoudende te [REDACTED],
gedaagde in conventie, eiseres in (voorwaardelijke) reconventie,
gemachtigden mr. Th. Timmerman en mr. E. Scheepbouwer.

1. De procedure

Het verloop van de procedure blijkt uit de volgende door partijen uitgewisselde processtukken dan wel door hen ondernomen proceshandelingen:

- het exploit van dagvaarding d.d. 20 april 2015, met producties,
- de conclusie van antwoord in conventie, tevens houdende conclusie van eis in reconventie, met producties,
- de conclusie van repliek in conventie, tevens antwoord in reconventie, met nadere producties,
- de conclusie van dupliek in conventie, repliek in reconventie, tevens houdende wijziging van eis in reconventie, met een nadere productie,
- de conclusie van dupliek in reconventie.

Aansluitend is de zaak op vonnis gesteld, waarvan de uitspraak is bepaald tegen heden.

In conventie en in reconventie:

2. De vaststaande feiten

Uit het over en weer door partijen naar voren gebrachte, kunnen de volgende vaststaande feiten worden afgeleid:

- eiser in conventie, gedaagde in reconventie, nader ook kortweg als eiser aan te

duiden, is met ingang van 1 september 2005 bij gedaagde in conventie, eiseres in reconventie, nader ook kortweg als gedaagde aan te duiden, ingevolge op schrift gestelde arbeidsovereenkomst in dienst getreden;

- op enig moment is eiser door gedaagde in aanmerking gebracht voor uitzending naar Brazilië; deze uitzending heeft vervolgens ook gestalte gekregen met ingang van 1 augustus 2011, aanvankelijk voor de duur van 2 jaren, derhalve tot 1 augustus 2013, doch nadien verlengd voor de periode tot 1 augustus 2014;
- deze uitzending heeft, gelet op de Braziliaanse voorwaarden voor een verblijf aldaar en het verrichten van arbeid gedurende dit verblijf, gestalte gekregen in een aparte, tweede en parallelle arbeidsovereenkomst met een Braziliaanse vennootschap, behorend tot het concern, waartoe ook gedaagde behoort; daarnaast zijn er tussen partijen voor hun onderlinge verhouding aparte uitzendvoorwaarden overeengekomen, neergelegd in een Assignment Agreement en bijbehorende Assignment Policy (productie 3 en 4 bij inleidende dagvaarding);
- ingevolge deze aparte uitzendvoorwaarden hebben partijen afgesproken (vergelijk paragraaf 4.2.5 van de Assignment Policy), kort gezegd, dat gedaagde zo nodig dubbele pensioenpremies in Brazilië ten behoeve van eiser zou gaan voldoen, terwijl eiser in dat geval bij het verlaten van Brazilië medewerking diende te verlenen met het oog op het door gedaagde terug kunnen verkrijgen van zulke “dubbele” pensioenpremies;
- ingevolge deze aparte uitzendvoorwaarden hebben partijen bovendien afgesproken (vergelijk paragraaf 4.2.17 van de Assignment Policy) dat voor eiser, in verband met zijn verblijf te Brazilië, optredende belastingverschillen per saldo voor rekening van gedaagde zouden komen; daartoe werd van de zijde van gedaagde een fiscalist ingeschakeld, terwijl gedaagde ook in relatie tot fiscale autoriteiten gemachtigd werd tot het doen c.q. terug ontvangen van betalingen aan/door fiscale autoriteiten;
- gedurende het 3^e uitzendjaar, derhalve: vóór voltooiing daarvan per 1 augustus 2014, is de arbeidsverhouding tussen partijen verstoord geraakt en is eiser door gedaagde gedrongen voortijdig te repatriëren;
- in die situatie heeft eiser aanleiding gezien het dienstverband met gedaagde volledig te gaan beëindigen; dat heeft, na onderhandelingen met wederzijdse bijstand van juristen, geleid tot een vaststellingsovereenkomst d.d. 10 februari 2014 (productie 7 bij inleidende dagvaarding);
- ingevolge deze vaststellingsovereenkomst werd de arbeidsovereenkomst tussen partijen met ingang van 1 mei 2014 beëindigd, een en ander op condities zoals in die overeenkomst nader op schrift gesteld; aan het slot van deze schriftelijke vaststellingsovereenkomst staat, sub 17, vermeld dat “partijen na afhandeling conform het bovenstaande niets meer van elkaar te vorderen hebben, zulks ook niet op grond van eventuele niet in deze vaststellingsovereenkomst vermelde onderwerpen, terwijl zij elkaar derhalve reeds nu voor alsdan over en weer finale kwijting verlenen met betrekking tot alle onderwerpen die wél en eventueel niet in deze vaststellingsovereenkomst zijn genoemd. Deze bepaling gel(d)t tevens ten aanzien van met gedaagde gelieerde vennootschappen”.
- gedaagde is van haar kant na 1 mei 2014 een (netto) bedrag ad € 16.150,00 in gaan houden en blijven houden op hetgeen zij ingevolge vaststellingsovereenkomst d.d. 10 februari 2014 aan eiser verschuldigd was; ter rechtvaardiging van deze inhouding heeft gedaagde zich beroepen op verrekening met, kort gezegd, de voor haar in verhouding tot eiser bestaande aanspraak tot terugbetalen van met het oog op eisers verblijf in Brazilië betaalde dubbele pensioenpremies; zulk een

terugbetaling is immers per saldo aan de orde, in ieder geval al per 6 december 2017;

- eiser van zijn kant heeft, effectief per 22 september 2014, een (netto) bedrag ter grootte van € 8.977,00 overgeboekt gekregen van de fiscale autoriteiten hier te lande; die op het fiscale jaar 2011 betrekking hebbende (terug)betaling is – anders dan voorzien in de onderlinge afspraken van partijen op dit punt – geïnitieerd door de belastingdienst hier te lande en gestort op de bankrekening van eiser.

3. De conventionele stellingen en vorderingen van eiser en zijn verweer in reconventie

Eiser stelt zich, naar de kern genomen, op het standpunt dat door en na het sluiten van de hierboven bij de vaststaande feiten bedoelde vaststellingsovereenkomst uitsluitend nog de inhoud van die vaststellingsovereenkomst ter zake doet. Door en met die overeenkomst hebben partijen niet alleen de tussen hen bestaande arbeidsovereenkomst en daarbij behorende uitzendvoorwaarden tot een einde gebracht, doch tevens finaal een regeling getroffen ten aanzien van alle tot dan bestaande wederzijdse rechten en verplichtingen, zowel voor zover nadrukkelijk in die vaststellingsovereenkomst genoemd, als ook voor wat betreft daar niet in genoemde rechten en verplichtingen.

Op deze grondslag vordert eiser, primair:

– verklaring voor recht dat de vordering van gedaagde uit hoofde van, kort gezegd, dubbele pensioenpremies, zoals die per 6 december 2017 geldend gemaakt zal kunnen gaan worden, aan hem, eiser, toekomt,

– veroordeling van gedaagde tot onmiddellijke uitbetaling van het door haar na 1 mei 2014 ingehouden en ingehouden gebleven bedrag ad (netto) € 16.150,00, te vermeerderen met de wettelijke verhoging ingevolge artikel 7:625 BW en wettelijke rente ingevolge artikel 6:119 BW,

– verklaring voor recht dat het door de belastingdienst aan eiser uitgekeerde bedrag ten bedrage van (netto) € 8.977,00 onder de hierboven bij de vaststaande feiten bedoelde vaststellingsovereenkomst en het daarin opgenomen kwijtingsbeding is begrepen en derhalve aan hem, eiser, toekomt,

– veroordeling van gedaagde tot het verlenen van alle medewerking, noodzakelijk voor de uitbetaling door de desbetreffende Braziliaanse instantie van dubbele pensioenpremies, een en ander zodra dat mogelijk is en hem meer in het bijzonder zijn Braziliaanse arbeidspaspoort terug te geven, dan wel ook subsidiair:

– verklaring voor recht dat gedaagde ten onrechte tot verrekening van het bedrag ter grootte van € 16.150,00 is overgegaan, aangezien eiser (nog) niet aan zijn verplichting tot medewerking aan terugbetaling daarvan door de desbetreffende Braziliaanse instantie heeft kunnen voldoen,

– veroordeling van gedaagde tot onmiddellijke uitbetaling van het door haar na 1 mei 2014 ingehouden en ingehouden gebleven bedrag ad (netto) € 16.150,00, te vermeerderen met de wettelijke verhoging ingevolge artikel 7:625 BW en de wettelijke rente ingevolge artikel 6:119 BW,

dan wel ook nog meer subsidiair:

– enige andere verklaring voor recht en/of veroordeling van gedaagde uit te spreken die in lijn ligt met hetgeen eiser in de inleidende dagvaarding stelt en vordert en waarmee recht wordt gedaan aan zijn situatie,

in alle gevallen: kosten, inclusief nakosten, rechtens.

4. Het conventionele verweer van gedaagde en haar stellingen en vorderingen in reconventie

Gedaagde is van mening dat de aanspraak tegenover de desbetreffende Braziliaanse autoriteit tot terugbetaling van afgedragen pensioenpremies door en na eisers vertrek uit Brazilië niet wordt getroffen door de finale kwijtingsafspraken, zoals hierboven bij de vaststaande feiten integraal weergegeven. De verplichting van eiser zulke dubbele pensioenpremies, in de verhouding tussen partijen als werkgeefster en werknemer, aan gedaagde te doen toekomen is immers voor eiser tot 1 mei 2014 blijven gelden, terwijl gedaagde eiser voordien nog op deze op eiser rustende verplichting heeft gewezen. Bovendien geldt – indien de kantonrechter de stellingen van gedaagde op dit punt goed heeft begrepen – dat het (kunnen) incasseren door eiser van deze dubbele, door gedaagde gefinancierde premies een ongegronde verrijking aan de zijde van eiser met zich brengt.

Hetzelfde is gedaagde feitelijk eveneens van oordeel op het punt van de door eiser ontvangen teruggave inkomstenbelasting 2011, gesteld al dat eiser in de onderhavige procedure al naar behoren zou hebben aangegeven zijnerzijds daar niet mee in te stemmen.

Gedaagde is dan ook van mening dat de vorderingen van eiser in conventie dienen te worden afgewezen. Indien dat onverhoopt anders zou zijn, dan vordert gedaagde, al dan niet voorwaardelijk, in reconventie, na wijziging van eis:

- betaling van het door eiser ontvangen inkomstenbelastingbedrag van € 8.977,00,
- verklaring voor recht dat eiser zich in moet spannen om de dubbele pensioengelden ten bedrage van € 16.150,00 uitgekeerd te krijgen, zodra die mogelijkheid bestaat,
- verklaring voor recht dat dit bedrag ad € 16.150,00 dan wel enig door de rechtbank te bepalen gedeelte daarvan toekomt aan gedaagde op het moment dat dit bedrag wordt uitbetaald aan eiser,
- veroordeling van eiser tot betaling van dit bedrag ad € 16.150,00 dan wel enig ander bedrag binnen 30 dagen na ontvangst daarvan door eiser.

5. Het oordeel van de kantonrechter

Mét beide partijen neemt de kantonrechter de hierboven bij de vaststaande feiten bedoelde vaststellingsovereenkomst tot uitgangspunt en meer in het bijzonder ook: de daarvan deel uitmakende finale kwijtingsclausule. Ingevolge die clausule hebben partijen over en weer een finaal einde gemaakt aan alle wederzijdse rechten en plichten, zoals die voortspuiten of nog voort konden spruiten uit de tot 1 mei 2014 bestaan hebbende arbeidsovereenkomst en de daaraan gekoppelde uitzendvoorwaarden. Voor enige interpretatieruimte is simpelweg geen plaats. Daartoe kan – zonder daarbij de bij partijen bekend veronderstelde Haviltex formule uit het oog te verliezen – kortweg naar deze clausule worden verwezen. Al de in de vaststellingsovereenkomst genoemde, zowel ook als nadrukkelijk de daarin niet genoemde aanspraken (zoals de op eiser rustende verplichting tot medewerking aan het terug kunnen krijgen van dubbele pensioenpremies uit Brazilië, als ook de tot 1 mei 2014 afgesproken overgave van fiscale betalingen en ontvangsten door eiser aan gedaagde in verband met verblijf in het buitenland van eiser) zijn daar onder begrepen geweest. De omstandigheid dat gedaagde na 10 februari 2014 eiser nog apart op de verplichting tot medewerking aan teruggave van dubbele pensioenpremies zou hebben gewezen, doet dat niet anders worden. Toen was de vaststellingsovereenkomst immers reeds een feit.

Vervolgens moet worden geconstateerd dat zo een finale kwijtingsclausule uitsluitend de verhouding tussen partijen onderling bepaalt. Dat betekent met andere woorden dat eiser geen aanspraken ingevolge arbeidsovereenkomst en daarmee verband houdende uitzendvoorwaarden tegenover gedaagde meer geldend kan maken, en omgekeerd dat gedaagde dat niet meer tegenover eiser kan. Dat laat vorderingen of – gelet op de premies, zoals in Brazilië afgedragen – in meer algemene zin aanspraken tegenover derden als vanzelf echter onverlet.

Zo is er een aanspraak aan de orde tegenover de desbetreffende Braziliaanse autoriteit tot – naar de kantonrechter begrijpt – restitutie van ten behoeve van eisers verblijf in Brazilië betaalde pensioenpremies, realiseerbaar door en na eisers definitieve vertrek uit dat land, doch feitelijk eerst op zijn vroegst per 6 december 2017. Die aanspraak, tegenover de desbetreffende Braziliaanse autoriteit, wordt bepaald door de door deze Braziliaanse autoriteit te hanteren condities. Afhankelijk van die condities kan ofwel eiser ofwel gedaagde tegenover deze autoriteit zo een aanspraak tot restitutie proberen geldend te maken. Voor zoveel partijen daarbij over en weer elkanders medewerking nodig hebben, is het aan partijen om die medewerking over en weer eventueel alsnog gestalte te geven (beschikbaarstelling van een Braziliaans arbeidspaspoort, financiering van noodzakelijke reis – en verblijfkosten etc.). Zo een medewerking valt evenwel niet in rechte af te dwingen op de grondslag van de arbeidsovereenkomst en de uitzendvoorwaarden, zoals die tussen partijen hebben bestaan. Daar is nu eenmaal finaal een einde aan gemaakt en eerder op dit punt al aanwijsbare rechten en verplichtingen zijn per 1 mei 2014 komen te vervallen.

Ook de al op zichzelf, in theorie, bestaande mogelijkheid dat eiser door en na restitutie van pensioenpremies aan zichzelf ongegrond zou worden verrijkt in verhouding tot gedaagde, kan in dit verband buiten beschouwing blijven. Feitelijk immers is er (nog) geen sprake van welke ongegronde verrijking dan ook, aangezien premies tot op heden niet werden gerestitueerd en het nog maar de vraag is of, en zo ja tot welk bedrag en per wanneer dat alsnog het geval zou kunnen blijken te zijn.

Zo is er in de tweede plaats een vordering of aanspraak tegenover de Nederlandse belastingautoriteiten in verband met betaling of teruggave van inkomstenbelasting 2011 (en vermoedelijk ook 2012 en 2013, zoals door gedaagde weliswaar in haar betogen aan de orde gesteld, doch geen onderdeel van haar tegenvorderingen gemaakt). Die vordering of aanspraak (voor wat dan uitsluitend het fiscale jaar 2011 betreft) is ten gunste van eiser tot uitbetaling gekomen doordat de belastingdienst hier te lande op eigen initiatief een bedrag van € 8.977,00 op eisers rekening heeft overgemaakt. Die vordering of aanspraak is daarmee inmiddels teniet gegaan. De belastingdienst zal immers – naar inschatting van de kantonrechter – niet ten 2^e male tot betaling kunnen worden bewogen. In zoverre kan deze vordering of deze aanspraak (die naar het oordeel van de kantonrechter opeisbaar werd door en met de vaststelling van de desbetreffende aanslag) verder buiten beschouwing blijven.

Ook nu dient zich daarmee de mogelijkheid aan dat eiser door en na uitbetaling door de belastingdienst in zijn verhouding tot gedaagde ongegrond zou kunnen zijn verrijkt. Deze mogelijkheid laat zich echter niet beoordelen. Voor de bepaling van een verrijking aan de zijde van eiser – tegenover een verarming aan de zijde van gedaagde – zou toch tenminste inzicht moeten zijn geboden in de specifieke, fiscaal relevante omstandigheden die – kennelijk – tot een negatieve aanslag inkomstenbelasting voor eiser over het fiscale jaar 2011 hebben geleid. Bij gebreke van overlegging van de desbetreffende aangifte/aanslag is

daar al geen sprake van.

Door en met het vorenstaande is de uitkomst van de onderhavige procedure gegeven.

De conventionele – primaire – vordering van eiser tot verklaring voor recht ten aanzien van de pensioenpremies komt niet voor toewijzing in aanmerking. De aanspraak op restitutie van pensioenpremies kwam ingevolge uitzendvoorwaarden immers toe aan gedaagde, terwijl de vaststellingsovereenkomst tussen partijen daar op zichzelf niets aan heeft veranderd. Door en met die vaststellingsovereenkomst is met name deze aanspraak op restitutie zeker niet overgegaan op eiser. Dat staat nergens in die vaststellingsovereenkomst verwoord, terwijl dat in die overeenkomst evenmin wordt geïmpliceerd.

De conventionele – primaire – vordering van eiser tot onmiddellijke terugbetaling van het ingehouden en ingehouden gebleven bedrag ad € 16.150,00 ligt voor toewijzing gereed, inclusief niet op aparte gronden door gedaagde bestreden nevenvorderingen. Als vanzelf moet worden geconstateerd dat eiser recht heeft op uitbetaling van al hetgeen waarop hij ingevolge vaststellingsovereenkomst aanspraak heeft kunnen maken, terwijl gedaagde zonder goede grond tot gedeeltelijke inhouding daarvan is overgegaan. Hierna zal gedaagde dan ook worden veroordeeld tot betaling van dit bedrag, de wettelijke verhoging daarover alsmede wettelijke rente.

De conventionele – primaire – vordering van eiser dat de uitbetaling van het bedrag ad (netto) € 8.977,00 onder de reikwijdte van het finale kwijtingbeding valt, ligt voor toewijzing aan eiser gereed. Dit bedrag is immers geruimere tijd na 1 mei 2014 tot uitkering gekomen, nadat de vaststellingsovereenkomst met ingang van die datum – finaal – in werking was getreden, inclusief kwijtingsbeding.

De conventionele – primaire – vordering van eiser tot verkrijging van medewerking van gedaagde aan inning van pensioenpremies in Brazilië dient van de hand te worden gewezen. Die aanspraak kwam ingevolge uitzendvoorwaarden immers aan gedaagde toe, terwijl zo een aanspraak in en door de vaststellingsovereenkomst tussen partijen niet alsnog aan eiser werd overgedragen.

De conventionele – subsidiaire – vorderingen, beide gericht op het bedrag ad € 16.150,00, komen niet meer aan de orde, gelet op de hierboven reeds aan eiser toe te wijzen vordering tot onmiddellijke betaling daarvan.

De conventionele – meer subsidiaire – vorderingen tot, kort gezegd, het treffen van voorzieningen zoals de kantonrechter gerade mocht voorkomen, worden in ieder geval van de hand gewezen. Dergelijke, op zulk een wijze omliggende vorderingen vinden in rechte geen gehoor.

De reconventionele vorderingen van gedaagde, gericht op vergoeding van teruggave inkomstenbelasting 2011 en tot verkrijging van restitutie van pensioenpremies uit Brazilië en/of tot uitbetaling daarvan, in geval van inning door eiser, liggen voor afwijzing gereed. Door en na de totstandkoming van de vaststellingsovereenkomst tussen partijen ontbreekt elke grondslag voor deze vorderingen. Gedaagde kan slechts worden verwezen naar hetgeen hierboven op dit punt werd overwogen omtrent de tot de onderlinge verhouding tussen partijen beperkte werking van de vaststellingsovereenkomst en de daarmee vrij gebleven mogelijkheid, ook voor gedaagde, tot eventuele inning c.q. restitutie van Braziliaanse

pensioenpremies.

Bij deze uitkomst van de procedure kan geen van partijen als de in overwegende mate in het gelijkgestelde partij gelden. Eiser niet, om reden dat eiser ten onrechte – in verhouding tot gedaagde – aanspraak heeft willen maken op restitutie van pensioenpremies, gedaagde niet om reden dat zij ten onrechte tot inhouding van meergenoemd bedrag ad € 16.150,00 is overgegaan en zij eiser meent te kunnen verplichten tot verdere medewerking aan restitutie van Braziliaanse pensioenpremies op voet van per 1 mei 2014 vervallen voorwaarden. De proceskosten zullen in deze situatie worden gecompenseerd op een wijze zoals hierna aan te geven.

6. Beslissing:

In conventie:

Veroordeelt gedaagde in conventie tot onmiddellijke terugbetaling – aan eiser in conventie – van het ten onrechte verrekende bedrag van € 16.150,00, netto, te vermeerderen met de wettelijke verhoging ingevolge artikel 7: 625 burgerlijk wetboek daarover en verder ook te vermeerderen met de wettelijke rente daarover ingevolge artikel 6: 119 burgerlijk wetboek, vanaf de datum van verschuldigdheid tot aan de dag van volledige betaling.

Verklaart voor recht dat het hierboven in rechte bedoelde geldbedrag ad € 8977,00, netto, dat de belastingdienst aan eiser heeft overgemaakt, onder de reikwijdte van artikel 17 van de vaststellingsovereenkomst tussen partijen valt en derhalve aan eiser toekomt.

Verklaart dit vonnis tot zover en voor zover een veroordeling inhoudend uitvoerbaar bij voorraad.

In conventie en in reconventie:

Compenseert de proceskosten tussen partijen zo, dat elke partij haar eigen kosten zal dragen.

Wijst het door partijen over en weer meer of anders gevorderde telkens af.

Dit vonnis is gewezen door mr. G.M.P. Brouns, kantonrechter te Roermond, en uitgesproken ter openbare civiele terechtzitting op 23 december 2015, in tegenwoordigheid van de griffier.

type: gb
coll: plg

VOOR GROSSE
De griffier